

TIENE NA OBZORE

Ak chcel Eragon Rorana zachytiť, skôr než sa zvalí na zem, musel pustiť Brisingr, čo sa mu veľmi nepáčilo. Roztvoril však dľaň a meč zacinkal o kameň, práve keď mu bezvládnym bratanec klesol do náručia.

„Je vážne zranený?“ opýtala sa Arya.

Eragon sa prekvapene mykol, keď zistil, že elfka s Blödhgarmom stoja vedľa neho. „Hádam nie.“ Párkrát poplieskal Rorana po zaprášených lícach. V nevýraznej ladovomodrej žiare kúzla vyzeral vyčerpane. Oči mu lemovali pomliaždeniny a pery mali fialkastý odtieň, akoby si ich zafarbil štavou z ostružín. „No tak, preber sa.“

Po pár sekundách sa Roranovi zachveli viečka. Otvoril oči a zmätene sa rozhlíadal. Eragona zaplavila taká silná úľava, že ju cítil na jazyku. „Na chvíľu si stratil vedomie,“ vysvetlil bratancovi.

„Aha.“

Žije! ohlásil Eragon Zafire. Podstúpil riziko kratučkého okamihu spojenia.

Cítil jej radosť. *To je dobre. Zostanem tu a pomôžem elfom odsunúť kamene. Keď ma budeš potrebovať, zakrič a ja si k tebe nájdem cestu.*

Roranovo krúžkové brnenie zacinkalo, keď mu Eragon pomáhal na nohy. „Čo ostatní?“ opýtal sa a kývol bradou k hromade trosiek.

Roran pokrútil hlavou.

„Si si istý?“

„Tam dolu nemohol nikto prežiť. Ja som unikol len preto... lebo ma šťastie chránil previs nad dverami.“

„Si v poriadku?“

„Čože?“ zamračil sa Roran a tváril sa roztržito, akoby mu tá myšlienka ani nenapadla. „Som... Možno mám zlomené zápästie. Nič vážne.“

Eragon vrhol ospravedlňujúci pohľad na Blödhgarma. Na elfovej tvári sa mihol nepatrný náznak nespokojnosti, ale podišiel k Roranovi a jemne ho oslovil: „Keby si dovolil...“ Natiahol ruku k Roranovmu zranenému zápästiu.

Kým sa Blödhgarm lopotil s Roranom, Eragon zdvihol Brisingr a spolu s Aryou hliadkovali pri vchode pre prípad, že by na nich nebodaj zaútočili nejakí ľahkomyselní vojaci.

„Tak, hotovo,“ povedal Blödhgarm a vrátil sa k ostatným. Roran pokrútil zápästím, aby ho vyskúšal.

Spokojne elfovi poďakoval, potom spustil ruku a pohľadal na zemi medzi sutinami svoje kladivo. Upravil si brnenie a pozrel sa smerom k vchodu. „Už mám dosť toho Bradburna,“ povedal zdanlivo pokojným tónom. „Už pridlho sedí na svojom tróne a podľa mňa by sme ho mali odbremeniť od jeho povinností. Súhlasíš, Arya?“

„Áno,“ prisvedčila.

„Dobre, poďme sa poobzerať po tom pupkatom starom hlupákovi. Dám mu pár nežných štuchancov kladivom na pamiatku všetkých, ktorých sme dnes stratili,“ navrhol Roran.

„Pred pár minútami bol v hlavnej sále,“ podotkol Eragon. „Pochybujem však, že tam čaká, kým sa vrátíme.“

Roran pokýval hlavou. „Tak si ho budeme musieť nájsť.“ A vyrazil dopredu.

Eragon ukončil svetelné zaklínadlo a ponáhlal sa za bratancom s Brisingrom v pohotovosti. Arya s Blödhgarmom sa držali tak blízko neho, ako im to kľukatá chodba dovoľovala.

Miestnosť, do ktorej chodba ústila, bola prázdna, rovnako ako hlavná sála hradu, kde nedávnu prítomnosť desiatok vojakov a hodnostárov dokazovala jedine hojdajúca sa helmica na zemi.

Eragon s Roranom prebehli okolo mramorového stupňa a Eragon prispôobil rýchlosť Roranovmu tempu. Vykopli dvere naľavo od stupňa a hnali sa hore po schodoch.

Na každom poschodí sa zastavili, aby Blödhgarm pátral v mysli po miestodržiteľovi Bradburnovi a jeho sprievode, ale nenašiel po nich nijaké stopy.

Keď dorazili na tretie poschodie, Eragon začul splašené kroky a uvidel, ako klenutú chodbu pred Roranom zaplnila húština kopijí. Jedna bodla Rorana do líca a pravého stehna a koleno sa mu sfarbilo od krvi. Zareval ako ranený medveď a začal mlátiť do kopijí štítom v snahe pretlačiť sa posledných pár krokov von zo schodiskovej šachty. Muži v panike kričali.

Eragon si prehodil Brisingr do ľavej ruky, potom sa prekĺzol okolo Rorana, chytil jednu kopiju za násadu a vytrhol ju z čejši ruky. Obrátil kopiju a hodil ju do stredu medzi mužov natlačených v klenu priechode. Nieкто vykričol a v hradbe tiel sa objavila medzera. Eragon to ešte niekoľkokrát zopakoval a onedlho sa počet vojakov tak znížil, že Roran ich dokázal vytlačiť zo schodiskovej šachty.

Dvanásť ostatných vojakov sa rozmiestnilo po širokej podeste so stĺpovým zábradlím, aby získali manévrovací priestor. Roran znova zareval a vrhol sa na najbližšieho muža. Odrazil jeho meč, skočil k nemu a udrel ho do helmy, takže zacinkala ako železný hrniec.

Eragon rýchlo prebehol cez odpočívadlo a pustil sa do dvojice vojakov stojacich blízko seba. Zrazil ich na zem a jediným bodnutím Brisingra poslal oboch na onen svet. Vzápätí vzduchom k nemu prisvišťala roztočená sekera. Prikrčil sa, prehodil jedného muža cez zábradlie a vzápätí sa zbavil dvoch ďalších, čo ho chceli vypitvať zahnutými dýkami.

Potom medzi mužov nečujne vbehli Arya s Blödhgarmom. Vďaka elfskej ldnosti pôsobil ich zápas skôr ako šikovne zinscenované predstavenie než odporná bitka, akou bola väčšina bojov.

V prívale rinčiaceho kovu, zlámaných kostí a odseknutých končatín tí štyria pobili zvyšok vojakov. Ako vždy bitka Eragona vzpru-

žila. Pripadal si, akoby naňho niekto vylial vedro studenej vody. Vnímal jasnejšie než pri akejkolvek inej činnosti.

Roran sa predklonil, oprel sa rukami o kolená a ťažko odľukoval, akoby práve dokončil preteky.

„Mám?“ opýtal sa Eragon a ukázal na rezné rany na jeho líci a stehne.

Roran zopár ráz vyskúšal, či ho zranená noha udrží. „To počká. Najprv poďme nájsť Bradburna.“

S Eragonom na čele zamierili naspäť do schodiskovej šachty a opäť stúpali nahor. Po ďalších piatich minútach hľadania ho nakoniec našli zabarikádovaného v najvyššej komnate v najzápadnejšej veži hradu. Eragon, Arya a Blödhgarm pomocou mnohých zaklínadiel rozobrali dvere a horu nábytku nahromadeného za nimi. Keď spolu s Roranom vošli dnu, vysokopostavení sluhovia a hradná stráž, ktorí sa zhromaždili pred Bradburnom, zbledli a väčšina z nich sa roztriasla od strachu. Eragonovi sa uľavilo, že nemusel zabiť viac než troch strážnikov, aby prinútili skupinu odložiť zbrane a vzdať sa. Potom si Arya stala proti Bradburnovi, ktorý po celý čas mlčal, a vyzvala ho: „Prikážete svojmu vojsku, aby sa vzdalo? Zostalo len pár vojakov, ale ešte vždy môžete zachrániť ich životy.“

„To neurobím, aj keby som mohol,“ odsekol Bradburn hlasom takým plným nenávisťného a uštipačného výsmechu, až ho Eragon takmer udrel. „Nečakaj odo mňa nijaké ústupky, elfka. Nevydám svojich mužov prostým, neprirodzeným bytostiam, ako si ty. Smrť bude pre nich lepšia. A nemysli si, že ma nalákaš na sladké slová. Viem o vašom spojení s urgalmi a skôr by som veril hadovi než niekomu, kto sa delí o chlieb s tými netvormi.“

Arya prikývla a natiahla ruku s otvorenou dlaňou k Bradburnovmu lícu. Zavrela oči a na nejaký čas obaja znehybneli. Eragon zapátral v mysli a zacítil prudký súboj vôlí, keď si Arya prerážala cestu cez Bradburnove obrany. Trvalo to celú minútu, ale nakoniec ovládla jeho myseľ a pustila sa do vyvolávania a skúmania jeho spomienok, kým neodhalila charakter jeho ochranných kúzel.

Potom prehovorila starodávnym jazykom a vyriekla zložité zaklínadlo, aby tie obrany obišla a Bradburna uspala. Keď skončila, zavrel oči a s povzdychom sa jej zosunul do náručia.

„Zabila ho!“ zareval jeden strážnik a medzi mužmi sa začali ozývať výkriky strachu a pobúrenia.

Kým sa ich Eragon pokúšal presvedčiť, že to nie je pravda, začul, ako sa niekde v diaľke rozoznala vardenská trúbka. Onedlho sa ozvala ďalšia, tentoraz už bližšie, potom ešte ďalšia a neskôr zachytil útržky niečoho ako slabý jasot z nádvorja pod nimi.

S Aryou si vymenili zmätené pohľady a postupne vyzreli zo všetkých okien komnaty.

Na západ a na juh sa rozprestierala Belatona. Bolo to veľké prekvitajúce mesto, jedno z najväčších v Kráľovstve. Neďaleko hradu sa vypínali pôsobivé kamenné budovy so šikmými strechami a s arkierovými oknami, o kúsok ďalej stáli omietnuté drevené domy. V niekoľkých hrazdených budovách počas bojov vypukol požiar a dym naplňal vzduch hnedým oparom, ktorý štípal v očiach aj krkoch.

Asi míľu juhozápadne od mesta sa rozprestieral vardenský vojenský tábor: dlhé rady vyblednutých vlnených stanov lemované kolmi a výkopmi a pár veľkých stanov v žiarivých farbách s vlajkami a so zástavami. Na holej zemi ležali stovky zranených. V stanoch liečiteľov už totiž nebolo voľné miesto.

Severne od mesta, za dokmi a skladmi, sa nachádzalo jazero Leona, rozľahlá vodná plocha, na ktorej sa občas objavil hrebeň vlny.

Od západu sa po nebi blížila kopa čiernych mračien, ktorá sa týčila vysoko nad mestom a zrejme ho mala onedlho zahaliť do záhybov dažďa padajúceho z oblohy ako sukница. Tu a tam sa v hĺbinách búrky zablesklo modravé svetlo a hromy burácali ani rozúrená beštia.

Eragon však nikde nevidel príčinu rozruchu, ktorý prilákal jeho pozornosť.

Pribehli s Aryou k oknu priamo nad nádvorím. Zafira spolu so skupinou mužov a elfov práve dokončila odpratávanie kameňov

pred hradnou vežou. Eragon zapískal, a keď dračica zodvihla oči, zamával jej. Jej dlhé čeľuste sa roztvorili do zubatého úškľabku a vyfúkla k nemu stužku dymu.

„Hej! Čo sa deje?“ zakričal Eragon.

Jeden z Vardenov stojacich na hradbách zodvihol ruku a ukázal na východ. „Tieňobijca, pozri sa! Prichádzajú mačkolaci! Mačkolaci idú!“

Eragonovi prebehol mráz po chrbte. Pozrel sa smerom, ktorý mu muž naznačil, a tentoraz uvidel veľa malých záhadných postáv vynárajúcich sa spoza kopčeka niekoľko míľ odtiaľ, na druhej strane rieky Jiet. Niektorí kráčali po štyroch, iní po dvoch, ale boli pridaľeko, aby mohol s istotou vyhlásiť, že ide o mačkolakov.

„Je to možné?“ začudovala sa Arya.

„Neviem... Nech je to ktokoľvek, onedlho to zistíme.“